

Bài Học 1

* 27 Tháng 6 – 3 Tháng 7

Bản Chất Truyền Giáo Của Đức Chúa Trời

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Nay: Sáng thế Ký 1:26-28; Sáng thế Ký 2:15-17; 1 Giăng 2:16; Giăng 3:14, 15; 2 Cô-rinh-tô 5:21; Ma-thi-ơ 5:13, 14.

Câu Gốc: “Này, ta đã lập người lên làm nhân chứng cho các nước, làm quan trưởng và quan tướng cho muôn dân” (Ê-sai 55:4).

Thế giới của chúng ta là một sự hỗn độn. Nhân loại, chúng ta là lý do lớn nhất đã làm cho thế giới này hỗn độn như vậy. Đó là vì chúng ta là những kẻ có tội và bản chất rất xấu xa. Chúng ta nghĩ là mình đang tiến bộ, nhưng lịch sử của những thế kỷ đã qua cho thấy không có gì đáng khuyến khích cả. Và tương lai thì cũng không sáng sủa lắm. Nếu quá khứ là một thí dụ của tương lai, thì chúng ta chỉ có hy vọng là “đổ máu, làm việc cực khổ, mồ hôi và nước mắt” như một người Anh nổi tiếng là ông Winston Churchill thường nói.

Nhưng không phải tất cả chúng ta đều chết mất. Đức Chúa Giê-su đã chết cho tội lỗi chúng ta. Qua sự chết của Ngài, chúng ta có lời hứa và sự cứu rỗi và tất cả mọi sự đều sẽ được đổi mới. “Đoạn, tôi thấy trời mới và đất mới; vì trời thứ nhứt và đất thứ nhứt đã biến đi mất, và biển cũng không còn nữa” (Khải huyền 21:1).

Chúng ta đã *không* bị bỏ rơi một mình trong một không gian vô giới hạn của một vũ trụ lãnh đạm để tự tranh đấu cho mình. Chúng ta sẽ không bao giờ làm được điều đó. Đạo binh của kẻ ác chống lại chúng ta thì mạnh mẽ hơn chúng ta rất nhiều. Đó là lý do tại sao Đức Chúa Trời có chương trình cứu rỗi để Ngài có thể làm cho chúng ta những gì chúng ta không thể tự làm cho mình.

Đức Chúa Trời Tạo Nên Người Nam Và Người Nữ (Sáng thế Ký 1:26-28)

Một trong những câu mà người ta không bao giờ ngừng hỏi là, *Tôi đến từ đâu?* Trong hai chương đầu của Kinh Thánh (thật ra, trong suốt cả Kinh Thánh), chúng ta đã thấy được câu trả lời cho câu hỏi quan trọng nhất này. Nếu biết mình đến từ đâu, thì chúng ta đã có một sự khởi đầu tốt đẹp để biết mình là ai, tại sao chúng ta có sự sống, chúng ta phải sống thế nào, và cuối cùng chúng ta sẽ đi về đâu.

Đọc qua Sáng thế Ký 1 và 2, nhưng tập trung đặc biệt vào Sáng thế Ký 1:26-28. Có những sự khác biệt lớn nào giữa sự tạo nên loài người và những thứ khác? Có điều gì về loài người nổi bật hơn những phần khác của công trình Sáng tạo?

-
-
1. Người nam và người nữ được tạo nên sau cùng trong tất cả các sinh vật được tạo nên. Họ có tất cả các sinh vật trước mặt để nghiên cứu và chăm sóc.
 2. Phương pháp Đức Chúa Trời tạo nên người nam và người nữ thì khác với những cách Ngài dựng nên các sinh vật khác. Tới lúc này thì lệnh của Chúa là, “*Hãy có*” (sự sáng, bầu trời, nước, cá và chim, thú vật, v.v.). Bây giờ lệnh truyền đổi ra thành một buổi họp để thảo luận cách nào tốt nhất để tiếp tục, “*Chúng ta hãy làm nên loài người. . .*” Ba Ngôi Đức Chúa Trời – Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con, và Đức Thánh Linh – cùng hoạch định chương trình sáng tạo. Nhưng việc tạo nên loài người là phần quan trọng nhất trong chương trình sáng tạo.
 3. Người nam và người nữ được tạo nên theo hình ảnh của Đức Chúa Trời. Câu này không nói tạo nên theo hình ảnh Đức Chúa Trời nghĩa là gì. Nhưng điều này có nghĩa là loài người bày tỏ bản tính của Đấng Tạo Hóa.
 4. Người nam và người nữ có quyền đại diện Đức Chúa Trời trên đất để quản trị các tạo vật.

Loài người được nói đến trong chương thứ nhất của Kinh Thánh, nhưng không phải được tạo nên để sống một mình. Chúng ta sống trong mối tương giao với Đức Chúa Trời. Điều này nói gì về Đức Chúa Trời quan trọng thế nào trong đời sống chúng ta và tại sao chúng ta thật sự không “hoàn toàn” nếu không có Ngài? Xin đọc Công vụ 17:28.

Sự Tự Do Lựa Chọn

Cùng với sự tích Sáng tạo là lời cảnh cáo Đức Chúa Trời phán về sự không ăn trái từ “cây biết điều thiện và điều ác” (Sáng thế Ký 2:9). Vì vậy ngay từ lúc đầu, chúng ta có thể hiểu rằng Đức Chúa Trời đã ban cho loài người sự tự do để lựa chọn giữa điều thiện và điều ác. Không loài thọ tạo nào có sự ban cho này. Như chúng ta đã nói trong bài học hôm qua, khả năng để làm những sự phán đoán đúng là một cách loài người bày tỏ về hình ảnh và sự giống Đức Chúa Trời.

Sáng thế Ký 2:15-17 nói gì về món quà tự do lựa chọn mà Chúa ban cho loài người?

Đức Chúa Trời có thể tạo nên loài người để họ tự động làm theo ý muốn của Ngài. Đó là cách mà các tạo vật khác, như sự sáng, mặt trời, mặt trăng, và các ngôi sao được tạo nên. Chúng vâng lời Đức Chúa Trời mà không có sự lựa chọn.

Nhưng sự tạo nên người nam và người nữ thì đặc biệt. Đức Chúa Trời tạo nên họ cho chính Ngài. Đức Chúa Trời muốn họ lựa chọn. Ngài muốn họ lựa chọn để thờ phượng Ngài với sự lựa chọn của riêng họ mà không cảm thấy bị bắt buộc. Nếu không thì họ không thể yêu Ngài. Muốn có tình yêu chân thật thì phải được ban cho cách tự do.

Vì từ Đức Chúa Trời đến, nên sự tự do lựa chọn của loài người được Ngài bảo vệ và tôn trọng. Chúng ta có thể lựa chọn sai. Sự lựa chọn sai có những hậu quả, đôi khi rất kinh khủng. Nhưng trái ngược với bản tính của Chúa để bắt buộc chúng ta vâng lời.

Nguyên tắc của sự tự do lựa chọn sẽ có ba tư tưởng quan trọng:

1. Đức Chúa Trời toàn năng không điều khiển ý muốn và những sự lựa chọn cá nhân.
2. Người ta chịu trách nhiệm về những hành động của họ.
3. Tự do lựa chọn nghĩa là chúng ta làm sự lựa chọn về hành động của chúng ta, đặc biệt khi lựa chọn giữa sự làm đúng hay sai.

Trong những ngày sắp đến, có sự tự do nào mà bạn chọn giữa điều đúng và điều sai? Làm thế nào bạn biết chắc mình đã dùng món quà thánh này đúng cách? Hãy nghĩ về những kết quả có thể có về sự dùng sai món quà đó?

Sự Sa Ngã

Ăn một chút trái cây thì không phải là một hành động tội lỗi. Nhưng chúng ta phải coi kỹ lưỡng việc gì xảy ra sau đó. A-đam và Ê-va được tạo nên với sự tự do lựa chọn, vì họ được Đức Chúa Trời tạo nên theo hình ảnh của Ngài. Điều này gồm có sự tự do – nhưng cũng là bổn phận – vâng theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Họ ăn trái cây không phải vì họ không có gì để ăn. Thay vào đó, họ ăn vì họ lựa chọn để ăn. Hành động tự do lựa chọn của A-đam và Ê-va là sự phản nghịch chống lại mạng lệnh rõ ràng của Đức Chúa Trời.

Cũng một cách đó, chúng ta phải lựa chọn cho chính mình để đi theo Đức Chúa Trời hay không. Và chúng ta phải quyết định để vâng lời hay chống lại Lời Đức Chúa Trời (Kinh Thánh). Đức Chúa Trời không ép buộc ai để tin Lời Ngài. Ngài để mỗi người lựa chọn cho mình con đường chúng ta sẽ đi. Nhưng, cuối cùng, chúng ta phải chuẩn bị để sống với những hậu quả của sự lựa chọn mình.

Bởi sự ăn trái cây, A-đam và Ê-va “nói” với Đức Chúa Trời rằng Ngài không phải là Đấng cai trị hoàn hảo. Sự cai trị của Ngài bị thách thức. A-đam và Ê-va đã không vâng lời. Hậu quả là họ đã đem tội lỗi và sự chết cho nhân loại.

A-đam và Ê-va bị đuổi ra khỏi Vườn Ê-đen (Sáng thế Ký 3:23, 24). Đây là một hình phạt cần thiết nhưng đầy lòng thương xót. Chúa không để những người phản nghịch có quyền đến cây sự sống. Với sự quan tâm trù mẫn, Ngài giữ A-đam và Ê-va xa trái cây sẽ làm cho họ sống đời đời trong tình trạng tội lỗi. (Hãy tưởng tượng cuộc đời vĩnh cửu sẽ như thế nào trong một thế giới đầy sự đau đớn, thống khổ và tội ác như thế giới chúng ta!). A-đam và Ê-va bị đuổi ra khỏi khu vườn đẹp để để làm việc trên đất thiếu thân thiện bên ngoài (câu 23, 24).

So sánh bài học hôm nay với 1 Giăng 2:16. Làm thế nào những tội giống tội lỗi được cảnh cáo trong câu này cũng thấy trong sự Sa ngã? Bằng những cách nào chúng ta cũng phải đối phó với cùng những sự cám dỗ này trong đời sống của mình?

Hành Động Can Đảm Của Đức Chúa Trời Để Cứu Chúng Ta

Kinh Thánh dạy rằng sau sự Sa ngã của 2 người thủy tổ của nhân loại, chính Đức Chúa Trời đã đến tìm kiếm họ, chứ không phải họ đi tìm Ngài. Thay vào đó, A-đam và Ê-va đi trốn để tránh mặt Chúa. Thật là một bài học hùng hồn cho loài người sa ngã! Chúng ta chạy trốn Đấng đến tìm kiếm chúng ta, Đấng có thể cứu chúng ta. A-đam và Ê-va chạy trốn Chúa trong Ê-đen. Không có sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh, ngày nay người ta vẫn làm như vậy.

May thay, Đức Chúa Trời không bỏ ông bà qua một bên. Và Ngài cũng không bỏ chúng ta ra một bên. Từ lúc Đức Chúa Trời gọi A-đam và Ê-va lần đầu tiên, “Người ở đâu?” trong vườn Ê-đen cho tới ngày nay, Ngài vẫn gọi chúng ta.

Lẽ dĩ nhiên, thí dụ lớn nhất về công việc truyền giáo của Đức Chúa Trời có thể hiểu trong sự Đức Chúa Giê-su đến thế gian như một người và công việc của Ngài. Đức Chúa Giê-su đến thế gian để làm nhiều việc – để hủy diệt Sa-tan, để bày tỏ bản chất thật của Đức Chúa Cha, để chứng minh rằng những lời buộc tội của Sa-tan chống lại Đức Chúa Trời là giả dối và để chứng minh rằng luật pháp Đức Chúa Trời có thể giữ được. Nhưng lý do quan trọng nhất là để Ngài chết trên thập tự giá thay thế cho nhân loại. Sự hy sinh của Ngài để ban lại cho chúng ta sự cứu rỗi khỏi hậu quả của tội lỗi, là sự chết đời đời.

Giăng 3:14, 15; Ê-sai 53:4-6; và 2 Cô-rinh-tô 5:21 dạy chúng ta gì về sự chết của Đức Chúa Giê-su?

“Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng biết tội lỗi trở nên tội lỗi vì chúng ta, hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó mà được trở nên sự công bình của Đức Chúa Trời” (2 Cô-rinh-tô 5:21). Tư tưởng này đã được gọi là “sự trao đổi vĩ đại.” Đức Chúa Giê-su gánh tội lỗi chúng ta và đau khổ như một tội nhân để chúng ta là những kẻ có tội có thể được công bình với Đức Chúa Trời như chính Đức Chúa Giê-su vậy.

Những Thí Dụ Về Sứ Mạng

Sứ mạng là ý muốn của Đức Chúa Trời để cứu nhân loại chết mất. Sứ mạng cứu rỗi của Ngài được thúc đẩy bởi tình yêu của Ngài cho mỗi người chúng ta. Không có lý do nào sâu rộng hơn (Xin đọc Giăng 3:17; Giăng 12:47).

Hãy Đọc Ma-thi-ơ 5:13, 14. Có hai chữ gợi hình nào, cũng gọi là ẩn dụ, được dùng cho sứ mạng trong những câu này? Những chữ gợi hình này có thể dạy chúng ta điều gì?

Chữ gợi hình (word pictures) về muối và sự sáng dạy chúng ta về ảnh hưởng của Cơ Đốc nhân đối với nhân loại. Muối hành động bằng cách hòa mình với những gì nó trộn lẫn. Nhưng ngọn đèn hành động bằng cách ban sự sáng cho tất cả những gì nó tới gần. Chữ *đất* trong Ma-thi-ơ 5:13 nghĩa là những người nam và nữ mà Cơ Đốc nhân sẽ trộn vào giống như muối trộn vào thức ăn. Nhưng những chữ *sự sáng của thế gian* nói cho chúng ta biết có những người đang sống trong sự tối tăm. Họ cần nhận được sự sáng của phúc âm.

Dân sự Y-sơ-ra-ên được khuyến khích để sống đời thánh thiện và theo những luật sức khỏe mà Đức Chúa Trời đã ban cho họ. Họ sẽ là “sự sáng cho dân Ngoại” (Ê-sai 49:6). Họ có sức khỏe, thành công, và trung thành với ngày Sa-bát và các điều răn khác của Đức Chúa Trời sẽ dạy các nước láng giềng rằng Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa và Cứu Chúa quyền phép. Các quốc gia, nghiên cứu lối sống thành công của người Do thái, sẽ muốn học hỏi thêm về Chúa.

Khi Đức Chúa Giê-su đến, Ngài cũng phán các môn đồ của Ngài giống như muối. Bởi ảnh hưởng của họ trên thế gian, Cơ Đốc nhân sẽ giúp thế giới xây bỏ tội lỗi.

Bạn và hội thánh bạn là một nhân chứng tốt thế nào cho thế giới chung quanh? Sự sáng của bạn có lu mờ chẳng? Muối có mất mặn chẳng? Nếu có, tại sao quan trọng để nhớ rằng được công bình với Đức Chúa Trời bắt đầu với sự lựa chọn để trở về với Ngài?

Thứ Sáu * 3 Tháng 7

Nghiên Cứu Bổ Túc:

Chúng ta đã nói về một vài phần của bản chất truyền giáo của Đức Chúa Trời. Sự mạng là một hoạt động của Ba Đấng. Sự mạng liên kết phần lớn với Đức Chúa Giê-su. Sự Ngài ở thế gian như một con người là phần quan trọng của đức tin và sự mạng của Cơ Đốc nhân. Bởi sự sống và chết của Ngài, Đức Chúa Giê-su đã mở đường cho sự cứu chuộc tất cả nhân loại. Là môn đồ của Ngài, là nhà truyền giáo của Ngài, chúng ta phải để mọi người biết tin mừng về những gì Đức Chúa Giê-su đã làm cho họ.

“Hội thánh của Đấng Christ trên đất được tổ chức cho mục đích truyền giáo. Và Chúa muốn thấy cả hội thánh phát triển những cách để cho những người thượng lưu, hạ cấp, giàu và nghèo, nghe sứ điệp lẽ thật. Không phải tất cả đều được kêu gọi để làm việc ở nước ngoài. Nhưng tất cả có thể làm một việc gì đó bằng lời cầu nguyện và những món quà để giúp công việc truyền giáo.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 6, tr. 29.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1** Hãy nghĩ nhiều hơn về nhân loại được tạo nên thế nào. Tại sao sự khởi đầu lại quan trọng? Làm thế nào sự hiểu đúng về sự khởi đầu của chúng ta giúp để hiểu rõ hơn chúng ta là ai và mục đích của đời sống Cơ Đốc nhân của chúng ta thật sự là gì?
- 2** Sự chết của Đức Chúa Giê-su là một hành động đơn độc xảy ra trong một quốc gia nhỏ bé đang bị thống trị bởi 1 đế quốc La Mã rộng lớn, cách đây gần hai ngàn năm. Nhưng hành động này có một ý nghĩa vĩnh cửu cho mỗi con người. Là những người biết ý nghĩa của hành động này, chúng ta có trách nhiệm nào để nói cho những người không biết về hành động đó? Họ sẽ biết về điều này thế nào nếu những người biết không nói cho họ?